

kyssede hende paany med Heftighed, denne Gang paa hendes Haar og Øjne, og var i et Spring atter nede af Trappen.

Det havde altsammen ikke staaet paa i stort mere end et Minut. Og Per var fra samme Øjeblik, han vidste Sejren vunden, fuldstændig behersket. Munter og smaanynnende, som om der ingenting var sket, vendte han tilbage til det øvrige Selskab, af hvilket Størsteparten nu var gaaet ind i Havesalen, hvor Aftenteen blev anrettet.

Der var alligevel tydeligt nok adskillige, særlig blandt de ældre, som havde en Fornemmelse af, at der var forefaldet noget afgørende. Og den Omstændighed, at Jakobe slet ikke mere lod sig se, kunde kun bestyrke Formodningen. Stemningen blev mere og mere trykket. Eybert gik omkring med et graablegt Ansigt og syntes hverken at høre eller se. Alene Kandidat Balling spankulerede om med sin sædvanlige Mangel paa Forstaaelse og talte højroestet om Literatur i det Haab, at man skulde anmode ham om at oplæse noget af sin nye Bog: »Evald i Rungsted«.

Kort efter brød de alle op, og de, der skulde til København, kom ned i Vognen og blev kørt til Stationen. Dog blev Eybert endnu siddende lidt i det Haab, at Jakobe skulde komme ned nu, da der var bleven stille. Men efter forgæves at have ventet et Kvartierstid rejste ogsaa han sig og tog i Tavshed Afsked.